

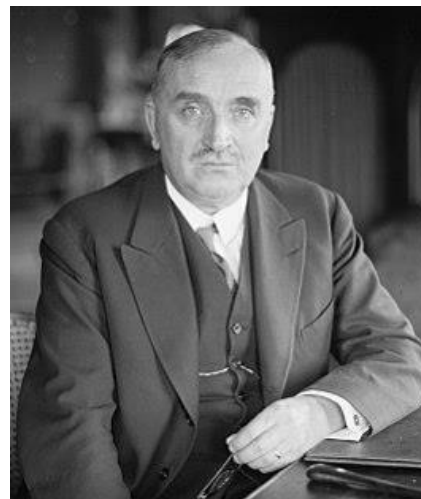
Tekst:

Paul Claudel

Villeneuve-sur-Fère, Aisne (FR), 6 augustus 1868 – Parijs, 23 februari 1955

was een Frans, katholiek schrijver, dramaturg en dichter. Hij was lid van de Académie française en werd in zes verschillende jaren genomineerd voor de Nobelprijs voor de Literatuur

Claudiel werd geboren als zoon van een handelaar in hypotheken en obligaties en was de jongere broer van beeldhouwster Camille Claudel. Hij studeerde rechten en bewoog zich reeds tijdens zijn studiejaren in vooraanstaande literaire kringen. Als beginnend schrijver werd hij onder meer gestimuleerd door Mallarmé.

In 1898 trad hij toe tot de Katholieke Kerk. In die periode verscheen ook zijn eerste drama *Tête d'or*, en begon hij een carrière als diplomaat. Na een psychische crisis trouwde hij in 1907 met Reine Sainte-Marie-Perrin en reisde met haar over de hele wereld, van China tot Rio de Janeiro (waar hij tijdens de aardbeving van 1923 al zijn bezittingen verloor) en daarna in Japan. Tot 1933 wist hij dat drukke diplomatenleven te paren aan het scheppen van een groot literair oeuvre. Vanaf 1935 leefde hij op een kasteel in de Isère.

Paul Claudel werd op 4 april 1946 gekozen als lid van de Académie française, op zetel 13.

Claudiel is vooral bekend als toneelschrijver. Zijn drama's zijn vrijwel zonder uitzondering ingewikkeld, met een duidelijk katholieke grondtoon. Hij imiteert welbewust de Griekse klassieken en zelfs de Bijbel, maar met een onmiskenbare eigenheid. De visionaire stukken van Claudel waren in de eerste helft van de twintigste eeuw vaak literaire evenementen. In de jaren zeventig werden er opnieuw modernistische elementen in herkend en kreeg zijn werk een duidelijke herwaardering.

Een van de bekendste drama's van Claudel is *Le soulier de satin* (1929), waarin hij zijn katholieke visie op de bestemming van de mens illustreert: op aarde is het geluk niet te vinden, de mens is op weg naar het paradijs. In 2014 werd een Nederlandse vertaling van *De boodschap aan Maria* (1912) uitgebracht.

Van literair en inhoudelijk belang zijn ook zijn *Positions et propositions* (1928-1934), beschouwingen van ongelijke lengte, over onder andere Rimbaud, Rodin, maar ook over zijn eigen poëzie. In zijn gedichten bedient Claudel zich van een versvorm die zelden rijm en geen volgehouden metrum kent, en daardoor enigszins Bijbels aandoet.

Aan het einde van zijn leven publiceerde Claudel ook tal van Bijbelkritieken.

Componist:

Bruno Svoboda

Stepanon, 17 juni 191 (Tsjechoslovakije).

Bruno Svoboda trad toe tot de Premonstratenser Abdij van Neurich in 1941.

Hij werd opgesloten in een Duits concentratiekamp van 1942 tot 1945. Toen de oorlog eindigde gingen zijn 2 broeders op zoek naar hem: zij moesten hem uit het kamp wegdragen: hij woog nog enkel 36 kg.

In hetzelfde jaar werd hij en zijn abdijsamenleving uit het land gezet.

Van zijn beweging verleden wilde Bruno nooit spreken: hij had deze bladzijde naar buitenuit omdraaid.

Hij vervulde zijn studies in Rome, sprak op 3 januari 1946 zijn geloften uit en werd tot priester gewijd op 3 juni 1950.

Als zeer begaafd man, jongleerde hij zonder moeite met meer dan een dozijn talen; was muzikaal aangelegd, was daarnaast componist en speelde orgel in verschillende kerken.

Hij gaf zichzelf de titel: "Poëet en Boer".

Bruno Svoboda had de gebreken en deugden van vele kunstenaars: hij was een vurige idealist en daarnaast methodisch en nauwgezet. Hij had een typische Slavische humor die hem bij velen zeer geliefd maakt.

Hij zocht echter geen contact met groten en welgestelden. Hij leefde zeer arm en zijn vrienden waren vooral eenvoudige of arme lieden en sukkelaars. Zij vonden bij hem hulp en altijd een warm onthaal.

Hij lokte steeds gesprekken uit op godsdienstig vlak; zelfs op de vooravond van zijn overlijden, alhoewel hij nog nauwelijks kon spreken, beledigde hij aan niet-gelovigen zijn Christelijke overtuiging en zijn vertrouwen in Gods Voorzienigheid.

